
ÁGOSTON CSILLA

Kitérés

Egy elnyeklő biciklikerek
elég, hogy eltérj, pedig arra
balra a szökőkút már szökik,
bökkik cseppjei a levegőt;

lelőtt fióka a lábtörlőn,
örlőn kínoz a tény – rossz ómen –
ó nem, hisz nem vagy babonás!

A csodás jelekben csalódtál,
voltál már utazó, de reggel
felkelsz mindig, és mindig otthon,
a ház előtt döglött madárral;

árral szemben nem tudsz haladni,
s adni magadnak egy kést, hogy vágjál
pár szál virágot, de talán egyszer
képes leszel majd csavarni agyad
makacs, nagy biciklikerekén.

Útravalónak

Betonutakon betonüdvösség terem,
a fák, oldalt, egy csapatnyi lelkes Kharon,
tapsolnak, mi meg két tornász a szeren,
egyensúlyozunk négy keréken, fémvázon,

xenonízű csókok a dinamófényen,
a lelkünk száz méterrel előttünk táncol,
a fehér sugárnyaláb határán éppen:
görbe záróvonalon két józan vándor.

Előttünk méterek, még Isten tudja hány,
most már agyidegünkön ugrál mindahány,
átszüremlik minden, amit tudni vélünk,

s vallunk mégis ébredést, alvást, karmolást,
sebeink, mint bohóckirályon a palást,
szívszövettel takaróznak, s hazaérünk.